

FARKAS ISTVÁN

A CSERÉPEDÉNY...

„Ez a kincsünk pedig cserépedényekben van,
 hogy ezt a rendkívüli erőt Istennek tulajdonítsuk,
 és ne magunknak:
 (2Kor. 4)

A fa lelke és a lélek fája című írásomban említettem, hogy jó lenne egy harmadik faragás, ami kiegészítené az első kettőt, a Jákob lajtorjáját és a Kétlombú fát. És a „jó lenne” hívása aztán addig erősödött, amíg tavasszal megterveztem, majd nyáron ki is faragtam. Úgy érzem, hogy talán bele tudtam faragni – vagy talán jobban tükrözi a valóságot a ki tudtam belőle faragni kifejezés – azt, amit el szerettem volna mondani vele. Nem áll szándékomban ezt teljes részletességgel kifejteni, mert ha maga nem mondja el valakinek, akkor úgyis hiába. Mégis, „a gondolat ébredéséről” szeretnék mondani valamit.

Az említett írásomban, melyben az első és második faragásról beszéltem elmondtam, hogy bár „benne élünk

és mozgunk” – ahogy azt az Apostolok cselekedeteiben olvashatjuk –, valami miatt ennek a mindent éltető „anyag”-nak azok a komponensei, amik csak az ember számára elérhetőek, akadályozva vannak. Nem jön el az Ő Országába és nem valósul az Ő Akarata. Ebben az első faragásban megpróbáltam ábrázolni, hogy az egész Minden-ségnek az a kis

sugara, amin mi is élünk, ebből az „anyagból”, ennek az anyagnak a minden más szintet is éltető komponenseiből él és virul. A látható világmindenségben vannak korlátok, amik nem léphetők át, csak bizonyos feltételek teljesülése esetén. Ezek a feltételek általában a törvényeknek megfelelően jönnek létre és így ismét csak a törvényeknek megfelelően meghaladásra is kerülhetnek, ahogy például a Földön a Naprendszer valamilyen szükségletének, hiányának, korlátozottságának megfelelően, annak betöltésére alakult ki, jött

létre a bioszféra. Ugyanakkor nagyon jól tudjuk, hogy ez az Ország, ez az Akarat itt van, nem messze tőlünk és hatása, bizonyos feltételek teljesülése esetén jól érzékelhető, érezhető és már elődeink is szép számban beszámolnak erről a tapasztalatukról. Ezt próbáltam ábrázolni az ősi magyar tulipán szimbólumokkal, melyek egymásból mintegy kifejlődve jelzik a megfordulást, a befogadás és táplálás tényét, hogy aztán kifejlődve visszatérjenek a „csillagok” világába, ahonnan ez az Akarat érkezett.

A harmadik faragásról, ami időben megelőzte azt, amiről most írni szándékozok, egy szimbolikus kétlombú fa köszön ránk. Ez az eredményről számol be. Annak az eredményéről, ami a mi országunk és ami az Ő Országába. Kétlombú, mert termést hoz az ország, az emberi, vagy ahogy Bulányi György nevezte az evilági ország számára és termést hoz, illetve visz abba az Országba is, amit ugyancsak ő Isten Országának nevez. Az egyik termést itt a Földön minden segíti és szinte alig kell érte szánt szándékkal bármit is tenni. Egy kis szilárd és folyékony táplálék, egy kis mozgás és már elő is áll az az „anyag”, ami létrehozta a ter-

méshez szükséges komponenseket és bizonyos, bár meglehetősen sajátos feltételek létrejöttével a szükséges komponensek találkozni is tudnak. Létrejön, beérik, vagyis megszületik a termés. Manapság napi jó-néhány százezer. A másik termés beéréséhez szükséges feltételek, amit a lombjával lefelé

növő fa koronájában lévő kerek gyümölcsökben lévő magok szimbolizálnak, azonban nem jönnek ilyen könnyen létre. Többek között, az evangéliumok tanúsága szerint Vízbemerítő János is beszélt erről. Nem elég enni-inni, szeretni. Először vízbe, majd pneumába vagyis levegőbe, majd tűzbe kell merülni hozzá. Nem egyszerű, de nincs más útja. Valamihez oda kell fordulni, ami az „én nem szeretem” kategóriába tartozik. Ki szeret vízbe vagy pneumába fulladni, avagy elégni? Pedig ahogy az evangéliumok és a többi szent könyv is

mind mondják: a tűzben el nem égő az utolsó akadály a terméshez elött.

Igen. És akkor ez a cserépedény. Bár harmadiknak készült, mégis, sorrendben a második. Vannak ilyen dolgok, amik megcserélődnek. Sokáig nem értettem, miért lett Jákob Ésau majd atyja becsapása árán, miért lett a másodikból első, aki aztán Istennek tetsző lett? Vagy miért jött Vízbemerítő János Jézus előtt, aki aztán első lett az Istennek tetszésben? Miért kell előkészíteni a kicsinek a nagyobb útját, hogy az eljöheszen a sajátjába? Mi értelme van ennek? Valamit megértettem. Ahhoz, hogy a második fajta termése beérhessen, valamit elő kell készíteni. A természet erről nem gondoskodik. Van egy cserépedény, ami lassan színültig telik az élet adta dolgokkal. Már egy csöpp hely sincs benne. És akkor hirtelen fellép egy hiányérzet. Nem kapok levegőt. Velem ez kb. negyvenévesen fordult először elő, de az utóbbi évek tapasztalata alapján mondhatom, hogy már jöttek harminc és ötven sőt hetvenévesek is ezzel a mondattal: valami hiányzik az életemből, pedig már mindenem megvan. És akkor nincs más megoldás, ahogy nekem sem volt, ki kell üríteni az edényből annyit, hogy bejöhessen valami, hogy a légszomj megszűnjön. Keserves munka ez az előkészület valamire, amiről fogalmam sincs, de hiányzik. Még el sem várhatom, mert nem jön magától. Csak akkor kezd el szivárogni és csak olyan mértékben, ahogy ürül a cserépedény. De hát az alkímia sem mond mást: az aranycsináláshoz mindeneke előtt egy kis arany kell. Ott kell lennie a hiányérzetnek, a „valami nem stimmel az életemben” érzésnek. Keresztény nyelven talán úgy fogalmazhatnánk: hirtelen megéreztem azt a hívást, ami lát engem a jelenlegi állapotomban és hív egy emberibbé fejlődés irányába. És ahogy az igen és a nem közti állandó súrlódással hiány támad és az új anyaggal lassan telik a cserépedény, úgy jelennek meg, először csak időnként, felvillanás szerűen, majd egyre gyakrabban, mélyebben és szélesebben más tulajdonságok. És köztük megjelenik egy tűz is. Egy állhatatosság, egy új mozgató erő, ami már egészen más, mint a korábbi, az érdek, a cél vagy álmok hajtotta. És a cserépedény körül megjelenik egy új edény, egy új „test” ugyanazokkal a funkciókkal, de sokkal erőteljesebben, éberebben, tisztábban, szilárdabban, együttérzőbben és melegebben.

A faragáson ezt az új anyagbeáramlást, ezt a nyitott befogadást és ennek az új testnek a kialakulását próbáltam ábrázolni. Ezt éltem át, de ennél nem többet. A tűz, ami megjelent, újabb hiányérzetet kelthet és a szent írások tanúsága szerint létre tud hozni egy harmadik testet is, majd egy negyediket, ami már visszaterhet eredetéhez. Ezt az eszemmel érteni vélem és környezetemben, ha ritkán is, de tapasztalom. Mivel azonban nincs rá saját tapasztalatom, így nem faragha-

tom ki. Ma ezt tudom üzeni és ilyen formában. Itt tartok.

Kőbánya, 2017. Földanya hava 26.

HABOS LÁSZLÓ

VERSEK...

Örökségem

Apám elment
oda, ahova nagyon vágyott, az ő Istenéhez, s nem hagyott rám vagyont se semmilyen vétet.
Élt szürkén, néha ragyogott, s ha félttem, mellém ült és átkarolt, s én néztem -
szúrós tekintetében a fényes napot.
Átveszem örökségem, amit halálával reám hagyott, a tisztességet,
amit majd én is továbbadhatok, mint atyai örökséget.

miért kell...

miért kell
hogy folyjék vér megint ártatlan gyermek kezéből s egy felsajgó lélekből ó atyám, ha megint elfordítod tekinteted mondd miért kell ez ostoba játék s miért kell ma megint e fájdalomba belehalnom, ha nem akarod ,hogy a halál a játék végén elragadjon

mielőtt mégis

mielőtt bezárul az ajtó észrevétlenül valahogyan mindenki bejut elveszve
mennyire félek hogy rám találnak az engem keresők s elveszett leszek szóltan
cserepes számra száradtak a szavak nézlek s hagyom hogy porba hulljanak szóltál
leoltott villany begombolt halál már tudom hogy miről szóltál
elrejtözve
nehéz ködbe léptem rám így nem találnak sem ellenégeim sem elvakító vágyak
